

Nezakládá-li však ustanovení cit. § 111 žádného právního nároku, nemohl st-l býti postupem žal. úřadu ve svém subj. právu vůbec dotčen, jak § 2 zák. o ss předpokládá. — — —

Č. 6921.

Vojenské věci: * Ustanovení prováděcích směrnic k požitkovému voj. zák. čís. 195/20, uveřejněných ve věstníku mno z r. 1920 část 42, čl. 454 (bod 6, odst. 3 k §§ 6 a 7 cit. zák.) založilo aktivovaným vojenským gážistům ve výslužbě za podmínek tam uvedených právní nárok na propočtení služební doby. (Řešeno pro dobu před účinností vl. nař. č. 10/24).

(Nález ze dne 28. listopadu 1927 č. 1932).

Věc: Arutur M. v L. proti ministerstvu národní obrany stran propočtení služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí z 31. března 1923 a z 27. října 1926 zrušují se pro nezákonnost. V ostatním odmítá se stížnost jako nepřípustná.

Důvody: St-l sloužil v býv. armádě rak.-uh. jako gážista z povolání, byl roku 1913 jako setník přeložen do výslužby, ale na dobu mobilisace aktivován a jmenován od 1. listopadu 1916 majorem, do čsl. armády pak byl ke své přihlášce převzat v hodnosti gážisty ve výslužbě a konal v ní činnou službu od 20. června 1919 do 31. července 1920 a od 1. listopadu 1920 do konce února 1923 se služ. požitky VII. hodn. třídy 2. plat. stupně. Výnosem mno z 5. prosince 1922 byl dnem 28. února 1923 přeložen opět do výslužby a poukázáno mu od 1. března 1923 k prozatímní výplatě výslužné 9767 Kč 81 h podle téže VII. hodn. třídy 2. plat. stupně, výnosem pak ze 4. září 1923 poukázalo mu řečené min. od 1. března 1923 na základě služného dle zák. č. 394/22 na místě dříve poukázaného výslužného 9767 Kč 81 h výslužné 16.008 Kč ročně opět dle platů VII. hodn. třídy 2. plat. stupně. Dalším výnosem z 31. března 1923 bylo vysloveno, že mno přezkoušelo žádost st-lovu o propočítání dalšího období z přesloužené doby do započítatelné doby služ. a že žádost zamítá, neboť jmenovaný nemá vzhledem k podřadné službě, neodpovídající jeho hodnosti, ani nárok na propočítání celkových služ. let. — — —

Rozhoduje o stížnosti, uvážil nss toto: — — —

St-l namítá, že původní, provisorní propočtení služ. doby bylo provedeno právem, a to na základě výnosu mno z 21. února 1921, uveřejněného v rozkaze zem. voj. velitelství v Brně z 18. března 1921 č. 31.

Výnos tento uvádí, že podle prov. předpisů k požitkovému zák. č. 195/1920 k §§ 6 a 7 č. 6 (věstník věcný ze 7. srpna 1920 č. 42 čl. 454) povoluje se 3. odstavcem. aby gážistům ve výslužbě, dočasně aktivovaným, kteří alespoň 1 rok konali činnou službu v čsl. armádě, byla propočítána služ. léta, a obsahuje poučení o tom, ke kterému dni jest propočtení toto provésti a požitky na tomto základě vyměřiti.

Tvrdí tedy st-l svoji právě uvedenou námitkou, že na propočtení ono měl a má dle těchto předpisů právní nárok a že mu žal. úřad nař. rozhodnutím pod č. 1 uvedeným nárok ten neprávem odpírá.

Tuto námitku shledal nss důvodnou.

Zákon z 19. března 1920 č. 195 Sb. přiznal sice na propočtení služ. doby v § 7 nárok pouze akt. gážistům, ale cit. předpisy prováděcí (věstník 1920, č. 42 čl. 454) stanovily k §§ 6 a 7 zák. pod č. 6 odst. 3: »Dále se povoluje výjimečně propočítání služ. let těm dočasně aktivovaným gážistům ve výslužbě, kteří aspoň 1 rok činnou službu v čsl. armádě konali; jinak platí pro ně ustanovení prvního odstavce tohoto bodu« — t. j. ustanovení, že se zjistí jen, jak dlouho jsou v platech své nynější skutečné hodnoty a kolik vál. let jim přísluší, a že se podle toho zařadí do příslušného platového stupně.

Ustanovení toto, přiznávajíc výjimkou z ustanovení zákonných, tedy mimo rámec zákona, propočtení služ. doby i gážistům jiným, než kterým je přiznal zákon, přiznalo již podle svého znění — arg. alova »povoluje se výjimečně propočítání« — gážistům v něm uvedeným na propočítání to právní nárok, pokud vyhovují podmínkám tamtéž uvedeným.

Jelikož pak dále byl výnos ten ve věstníku mnohokrát publikován, shledal nss, že výnosu tomu je nutno v tomto směru přiznati povahu závazné normy, způsobilé založiti pro dotyčné gážisty právní nárok. Toto ustanovení prov. předpisů nedoznalo až do vydání nař. rozhodnutí č. 1 změny žádné.

Žal. úřad odepřel st-li nárok na propočtení služ. doby z důvodu, že konal v čsl. armádě toliko službu podřadnou, jeho hodnoty neodpovídající. Cit. prov. předpisy nemají však žádného ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že nárok na propočtení toto jest vázán podmínkou, aby služba, kterou gážista skutečně konal, odpovídala jeho hodnotě. Podmínku podobnou stanovil teprve § 24 vl. nař. z 20. prosince 1923 č. 10 Sb. ex 1924, tedy norma vydaná později, než nař. rozhodnutí, uvedené pod č. 1.

Odepřel-li tedy žal. úřad st-li takto nárok na propočtení služ. doby pouze z důvodu, že služba, kterou konal, byla podřadná a jeho hodnoty neodpovídala, nemá tento výrok jeho zákonné opory. — — —

Č. 6922.

Samospráva obecní: O závaznosti úpisu rak. válečných půjček pro obec.

(Nález ze dne 28. listopadu 1927 č. 4785).

Věc: Obec Ř. proti moravskému zemskému výboru v Brně o povinnosti obecního starosty k náhradě škody.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvod: St-lka žádala podáním z 12. září 1925 žal. úřad za vydání výroku, že býv. starosta Alois R. jest povinen obci nahraditi škodu způsobenou tím, že bez řádného usnesení obecního zastupitelstva upsal VI. vál. půjčku. Žal. úřad nař. rozhodnutím žádosti obce nevyhověl